

NA CESTĚ

Svou cestu svěř Hospodinu, on sám bude jednat. (Ž 37,5)

668

1. Pa - ne Bo - že, sám mne veď, —
 Du - chem prav - dy mne o - svěť, —

ať jsem živ k tvé cti, chvá - le.
 ať ctím tě ne - u - stá - le.

Ó ať se tvé mi - lo - sti
 vše - chen zce - la od - dá - vám,

tys mne stvo - řil, vy - kou - pil,
 o o - chra - nu tě žá - dám.

2. Lásku svou přenesmírnou, / Pane Bože, rač mi přát, /
 faleš ďábla i světa / ať umím vždy rozpoznat, / abych se
 tak varoval / všelijakých marností, / smlouvu křtem
 uzavřenou / plnil vždy s ochotností.

3. Statečně ať žádostem / svého těla odpírám, / bázeň tvou
a pomoc tvou / při sobě kéž vždycky mám, / ustavičně mé
srdce / ať po cestách tvých chodí, / uděluj mi dary své, /
ať milost tvá mne vodí.

4. Dokud v bídné časnosti / dopřáváš mi zde žití, /
dej, ať tvým služebníkem / smím v tomto světě býti. /
Po smrti dej přijít tam, / kde tě andělé chválí, / bych ti
s celou církví tvou / zpíval nový zpěv slávy.

τ: Písně chval Božských, 1606 / Kancionál, 1659 / Zpěvník žalmů
a písní duchovních, 1877 / Evangelický zpěvník, 1979

m: Halberstadtský sborník, c.1485 / Ein New Gesengbuchlen, 1531

669

1. Kdo - pak tou - to ci - zi - nou
kdo mě vo - nu kra - ji - nu

zdár - ně pro - ve - de mě,
na - dě - je do - ve - de?

Kdo, když blou - dím, do - pra - ví

mě do to - ho mě - sta,

v kte - rém je po - koj pra - vý?

Tys, Je - ží - ši, ce - sta.

2. Chodím-li zde v temnosti, / věčné světlo kdo dá? /
 Kdo mě pravdou vyproští, / pochybnost kde hlodá? /
 Světlo přichází mi vstříc / a již nepomímí, / u Ježíše
 stále víc / v záři jeho žiji.

3. Kde mi hrozí zoufalství, / pro mou zbědovanost, /
 zjevíš mi své království, / přijmeš mě na milost? / Víím,
 že ty mě vytrhneš / z hrobu porušení. / Vzkříšením mě
 provedeš, / Pane, k oslavení.

4. Půjdu tedy za tebou, / v tobě život svůj mám, /
 jedinou jsi útěchou, / tebe se již nevzdám. / Cesta jsi
 a pravda má, / život na věčnosti. / Sluha tvůj tě přijímá /
 s pravou srdečností.

τ: Karol Kuzmány, Zpěvník evanjelický, 1842 /

Rudolf Šimša, Evangelický zpěvník, 1979 / 2018

м: Písně chval Božských, 1606 / Kancionál, 1659 / Evangelický zpěvník, 1979

1. Mladě-něč-ku mla - dy, mladě-něč-ku mlady

kaj ty povandru - ješ, kaj ty povan-dru - ješ?

2. |: Z tej země do jinej, :||: do krajiny cuzej. :|

3. |: Gdo tě tam opatří, :||: dyž tě smrt zachvatí? :|

4. |: Mám ja Pana sveho, :||: Boha nebeskeho. :|

5. |: On mje opatruje, :||: od zleho zbavuje, :|

6. |: z hrobu vysvobodi, :||: do nebe sprovodi. :|

τ: tradiční lašský text / Moravské národní písně, 1860 /

Ladislav Moravetz, Zlínské sboropění, 2014

m: tradiční lašský nápěv / Moravské národní písně, 1860 /

Jan Rokyta, Zlínské sboropění, 2014

1. Ó ho-ry, kop - ce a do - li - ny,

jak jste mně bý - va-ly u - pří - mny!

Když jsem já k vám cho - dí - val, když jsem

já k vám cho - dí - val, mě - sí - ček
 mně pěk - ně — sví - tí - val.

2. Svítily hvězdičky překrásné, / obloha, celé nebe jasné, /
 všecko všady vesele, / všecko všady vesele, / utěšení moje
 spanilé.

3. Chodil jsem přes všechny doliny, / přes hory, louky
 a roviny, / chodníček mně ubýval, / chodníček mně
 ubýval, / když jsem si na Boha myslíval.

4. Myslíl jsem v srdci svém na něho, / rozjímal jsem
 ty skutky jeho: / Bože, jak jsi rozmilý, / Bože, jak jsi
 rozmilý, / slavný, dobrotivý, spanilý.

5. Krásu tvou zvěstuje obloha, / dobrotu dobrodiní
 mnohá, / nebe, země, dílo tvé, / nebe, země, dílo tvé, /
 k lásce probuzuje srdce mé.

6. Každý pozemský tvor tě vzývá, / pták, jenžto nad mou
 hlavou zpívá, / všecko tě oslavuje, / všecko tě oslavuje, /
 nade mnou moc Boží zvěstuje.

7. Půjdu tak ve svatém pokoji, / Pán Bůh mě na cestě
 zprovodí. / Doved', Pane, doved' mě, / doved', Pane, doved'
 mě, / po této časnosti do nebe.

t: tradiční moravský text / Moravské národní písně, 1860 /
 Zlínské sboropění, 2014 m: tradiční moravský nápěv /
 Moravské národní písně, 1860 / Zlínské sboropění, 2014

672

1. Jak dlouhá pí - seň bez kon-ce
 mé dny tu v nář - cích ply - nou, —
 však hud-bu zdá - li sly-ším hrát,
 tak srd - ci mé - mu mi - lou. —
 Ref. Mne žád - ný proud už ne-strh-ne,
 znám ská - lu a v ni dou-fám. —
 Bůh lá - ska je, Pán — na - de vším,
 tak ra - do - stí si zpí-vám. —

2. Ať ztrácí se či zaniká / ta melodie nová, / přec rozezní mne ozvěnou; / mé srdce Bohu zpívá. Ref.

3. Když šťastné dny se vytratí, / pak ještě píseň zbývá. / Když temná noc mne obklopí, / mé srdce žalmy zpívá. Ref.

4. Ať provází mne pokoj tvůj / a zas mi sflu dává, /
ať poznávám tě víc a víc. / Dnes o Kristu vám zpívám. Ref.

T: The New York Observer, 1868 / Jiří Pejla
M: Robert Lowry, Bright Jewels for the Sunday
School, 1869 / I Will Not Sing Alone, 2004

673

1. Tak má - lo přímých cest je, když ví - ra
schá - zí nám, jen vzác - ně zní zvěst jas - ná:
dnes krá - čí s vá - mi Pán! Svůj cíl zas
hle - dá - me, jsme če - cá - ním zna - ve - ni,
smutek a trá - pe - ní jen ti - chý hlas promění.

2. Tak málo přímých cest bez darů, bez vděčnosti, /
před křížem váhá svět, dál klaní se marnosti. / Jak málo
ztišení nás provází každý den. / Kdo z nás jak ztracený syn
smí být zas nalezen?

3. Tak málo přímých cest, když chcem jít bez pokání, /
bez touhy dát se vést tou rukou, co zachrání. / Když chvála
s radostí k tvým krokům se připojí, / v těžkých dnů
zápasech kdo jde s vírou, obstojí.

4. Tak málo přímých cest, když bloudíme v tom, co chcít, /
v co vkládat doufání, zda sloužit, či hodně mít. / Odchází
lidský věk, dny jak vánek mýjejí, / kdo spásu hledají, těm
Pán dává naději.

T: Jiří Slouka a Miloslav Esterle, Evangelický zpěvník (dodatek), 2000

M: *Help Us Accept Each Other*, Doreen Potter, Break Not the Circle, 1975 /
Evangelický zpěvník (dodatek), 2000 / 2018

© Hope Publishing / administered by Small Stone Media

674

1. Kdo - si mě pro - bou - zí, po - dá - vá
dlaň, zve - dá mě vzhů - ru, za - šep - tá
vstaň, čerstvý vzduch zven - čí do ce - ly
chladně vo - ní a někde v dá - li
sví - tá - ní z vě - ží zvo - ní.
Ref. Na - be - ru dech a pů - jdu, rá - zem zbave - ný

a C
 pout, svo-bo-du, vol - nost cí - tím,
 G
 dřív jsem se ne-moh hnout. Všechno je
 C G C G
 tak zvláštně no-vé, jak bý - vá ve vi-dě-
 a C G
 - ní, ja-ko bych v očích měl je-ště_ sen:
 C G D C D
 Co pravda je a co ne - ní?

2. Anděl mi poroučí: Neváhej, pojd', / budu tě vést, čeká nás pouť. / Až když jsme venku za branou otevřenou, / náhle jsem sám a klečím na kolenou. Ref.

T+M: Tomáš Najbrt

675 *d/d.*

1. An - dě - lé před te - bou krá - čí,

ce - stu při - pra - vit ti pů - jdou,

ne - sly - šně tě do - pro - vá - zí.

Ne - jsi v žád - né chví - li sám.

2. Ruka má přec není krátká, / zachrání tě ze vší hrůzy. /
Jméno tvé mám ve své mysli. / Neboj se, ty věčně můj.

3. Smlouva má je vpravdě stálá. / Jsem ti věrný ve své
lásce. / Dřív než mohl jsi mě poznat, / srdci mému
vzácnýs byl.

T: Anna Martina Gottschick / Daniel Heller

M+s: Friedemann Gottschick

*Pane, díky za cesty,
díky za to, kde jsme byli,
za to, co jsme viděli,
za to, že nejsme úplně sami.
Prosím, nenech nás příliš dlouho o samotě,
nenech nás zabloudit.*

